

Mrtinec je široko stopal čez dvorišče. Mrtlo oko v zemljo uprto, kakor bi hotel pesek pod nogami prešteti, tako je koracil s široko stopinjo Mrtinec čez dvor. Nekaj čudovitega mu je moralo dričo pretresati, kajti njegovo lice je bilo neprijazno namo zgodeno, oko upo in divje.

Ravno v tem hipu je preskočil Marijan Rikot raztrgani plot na grajski vrt, in zapazivši berača na lastnini svojega očeta šel mu je naravnost naproti. Mladenci je bil k opravljen pro lovsko, v kratko lahko sukajo, na glavi je imel kosmato kapo z velikim sopom stran sračjega perja. Na hrbtu mu je visela lahka puška, v roci pak je imel ustreljeno jrebico, plod današnjega izhoda.

"Kaj pa imaš ti zopet tod hoditi?" praša Mrtinka osorno.

Ta dvigne glavo jezno pogleda mladencā in reče: "Kaj ti mar, mojec moj, tebe ^{ne} iščem in ne prašam zate."

Kri oblije Marijanu obraz.

"Stoj ti bom že dal" reki same puško z rame ter sune desetega brata s kopitom pod kolena, da so se mu koščere noge pošibile. "Nikom povedal, da nemaš stikati okrog našega domovja ne po drevu ne po noči? Naj te dobom še enkrat blizu tukaj, ustreli te. Ko kregulja spod oblaka, ti slepar grozgli!"

Bodi-si da se je berač bal kreptke roke mladencēve, ali pa da je odložil maščevanje na drug čas: šel je molče svojo pot dalje ne zmenne se za neprijetni dar, brco pod kolena. Pogledal je pa mladencā z malim srim svojim očesom tako vročno hudo in bodeče, da ga ^{je} poslednjega čisto minilo, suniti se v drugo pot.

Marijan Rikot ni ~~to~~ užil, kakor smo že omenili, nikakoršne više izreje. Vgrastel je bil med prostim ljudstvom in čeravno je bil po

premoženji in stanu očetovem na viši stopnji od ~~prostega~~ ^{navadnega} ~~prejeto~~
stega kmeta, katero prednost je čutil sam in katero so mu radi dajali
vsi njegovi nižji vrstniki: navdal se je bil vendar misljenja in lastnj
~~naroda~~ ^{naroda} priprostega naroda. Čeravno po naturi pogumen in neustrašlj,
verjel je vendar z ljudstvom vred vsem vragem in babjeveram, na
ktere se denašnji dan Slovenci stare korenine majhno ~~bolj~~ menj
tedno verjeto, kakor na presveto trojico. V tem tremotji se torej
ni mogel ubraniti misli, da je morda ta Motinek, kterega je imel
že od mladosti nekaj vzrok sovražati vide da tudi on njega čuti, da
je ~~Motinek~~ res ~~američan~~ ^{američan} zapisan, pri večnem gromu v pučo
starega mačka, kakor pravljica govori. Lato se je stori poklesal, da
ga ni pustil pri miru. Izginilo je pa to kesanje precej, ko se je
domislil, kako je deseti ^{brat} pripovedovaje vaškim dečkom čude
pripovedi ali pevaje ~~jim~~ ^{jim} deklacijem lepe pesmi naglo nehal, kedar je
prišel on blizu; kako je ostro in zasmehovavno govoril od njega,
da bi ga pustudil vsaki družbi; kako je celo Sevniski Manica
predznil se prorokovati, da njena sedanja ljubimec ne misli bode
nikdar njen mož. "Kaj bo hudi ali človek, jaz ga videti ne
morem in ne bom mu pustil le-semkaj hoditi." Tako je mislil
ko je stopil čez prag svojega doma. Oskrbnik grada Poleska
stari čevljar Andrejček pa je moral ostro prepoved gospodičevu
čuti, da nema nikakor in nikoli vabiti potepinca desetega
brata ~ grad.

Motinek je bil prišel na grajski travnik, kjer ^{so} mali dečki iz vasi
pasli živino. Vsede se na jarek in naslonivši brado na dlani in vpravi
lete na kosčena kolena godrja jezno pred-se: "To sem moral doživeti,
da me njegov smrtovec suje. On je vzrok, da se klatin ko potepin od

hise do hise, da^{me} ljudje imajo za neumnega, da moram živeti od vnaže in
 leklovernežev. Pa le počakaj, neviš kaj in kdo ima ime desetega brata, nikdar
 ne boš imel sreče ni ti ni tvoj sin. Pač bi se bil že ~~leško~~ udeležil skušnjavi,
 bil bi končal tebe in tvoj zarod, a tako maščevanje bi bilo prelahko, vest
 naj te grize in peče na stare dni in veselje, ki ~~ga~~ ga imaš nad
 sinom, bom ti ogrenil z zolcem in ~~pele~~ pelenom. Povsod bo imel kamen
 na poti, dokler bom jaz živel, in kadar se mi bo zadržati zdelo, potlej--"

Obraz se Martinu še grše namrgodi, ustnice se odpro, zobe zaškrtaajo
 in stisnjena pest se vzdigne.

Pastirji so bili zagledali desetega brata in popustivši čedo prasico se
 ob potoku ~~preleteli~~ tekli tropoma k njemu. Ko bi trenil, izgubi se
 oblak z Martinovega čela, ko vidi veselo mladost okrog sebe.

"Kaj delaš tukaj Martinček?" prašajo ga dečki.

"Povedi kako pravilno!" reče mu eni in vsi ga jamejo cukati za obleko
 in za mavho.

"Drugokrat vam bom pravil, zdaj ne vem" odgovori beac.

"Ves ves, tisto od deklince ki so jo Pesoglavci vjeli in ki jim je na semrsko
 ušla," reče mu eden.

"Zdaj ne, od drugopot. Pojti krave vračati, da ne bodo v škodo zahajale,"
 pravi deseti brat.

"Nikamor ne pojdejo. Popred te ne pustimo da poveš, ako nočeš od Pesoglavcev,
 pa povej pripoved od hudica in pastirjev."

"Zaj sem vam že pravil, zdaj ne znam; drevi ~~lema~~ bom kaj povedal, kjer bodo
 ljudje vasovali."

"Zdaj povedi zdaj, jaz sem jo že pozabil," prosi eden

"Jaz je nisem slišal," pravi drugi ter vzame kapo Martinu z glave:
 "Dokler ne poveš, ne dobiš polhovke."

C. 1. - u - u - u - u - u

2. passer - u - uu - u - u - u

3. legete - u - uu - u - u - u

4. iisti trokela, ne jambi 2

5. kaktor 3, tudi 6, 7 (Kyzene m. v. hlipi, isto
stipp in cirenke icle in loetenj, hev. od tu poet
Kallimach. leserp. mozt štato.

8. --- u - u - u - u - --- miser.

9 kaktor 7,

Peroti v mestu, An v hradu. - Casar se v mestu
vel - pa Suetonij, da mu je zastopiti dal kaks se
je vedno odmetala pri vsaki stvari, ne kamure na
kisti da je ne obel prabil in je zivel z očetov
yostitki. Agnes.

Vatinius, nor Cic. gffstki jabelka,
Lulla, kteri, ene pravlica ij Cic, da dikt, da
ne pisec vi! -

17. - u - uu - u - - u - uu - u Colonia

Jhysphalite Verse, din aus dal, Thist. III, 4.
Verona

C 22. Sufferus, --- u - u - u - u - ---
uu / uuu | --- | --- | ---

C. 30. --- uu - uu - uu - uu - uu Alphere

v tej pesni je izredel kot da vama prerozati
v abnaji lptiso same sebe v dume morejo
mvdor cisti prijatelji.

31. Romis, an Decus bus, u - u - u - u - u

34. - u - uu - uu - uu - uu
- u - uu - uu - uu - uu
- u - uu - uu - uu - uu
- u - uu - uu - uu - uu
Dinnac, tofhar v Lutona, gud
auf Selos, sprost. de Apoll

35. Lindymi domine, Cybele. Cora Lindymus hui
Pessinus u Phrigii. Argumenti Le u choria
an tempelj; Knidri v Karri.

38. Kornificius, enemu je Cic. pisal, moze
tor. Apsok, bojeval se g. Titon sestija
pal; Quint. govori o spisti Korn. o govornici
Brid; pesni Korn. Tkan

49. Memura decretor Plinius od njega marmor,
aberaufreden der Karyatid schall bei Caes

Da nissen alle v Rom,
Kobonum in Rom,
fice de memur v Rom,
Tris v Rom,
Da nissen alle v Rom,
Kobonum in Rom,
fice de memur v Rom,
Tris v Rom,
Da nissen alle v Rom,
Kobonum in Rom,
fice de memur v Rom,
Tris v Rom,

Latijam Manijam v duple
Kijte mangle